

seal märskes wee-saunas pääwa-paistel. Kõik loodus läikis uudes nooruses, kõik oli täis elu, vägevust ja tervadust. See oli suwe, tervade, sooja suwe valitsus. — Kui armsad ja magusad olivad lõhnad, mis ristheina põllult tõusivad! Mesilased lendasivad helisewate tiivadega ümber ennemuistse-lohtu paiga; põldmarja wääned punusivad ennaft ümber ennemuistse altari-kiwi, mis wihmasti pestud, pääwa-paistes läikis. Mesilaste ema oma perega lendas wälja, otsis sündsa paiga ja kogus waha ja mett. Keegi ei pannud seda tähele, ainult suwi oma tugewa kaasaga; nendele oli altari-laud looduse ohwri-annetega walmistatud. — Ja õhta-eha säras kulla-tarwalise taewa pealt, ei uhtema firiku tuppeli peal olnud seda nii rohkest, ja kuu hiilgas eha ja koidu wahel. See oli suwi aeg.

Ja pääwad jõudsidwad edasi ja nädalid jõudsidwad edasi. Haljad sirbid läikisidwad läbi wilja-põldude; õunapuu oksad kõltsusidwad ja nõrkusidwad punase ja kollase wilja raskuses; humalad lõhnasidwad langeft, täis läbi-lobaraid. Ja sarapuu põeja all, kus pähklad rasketes kimpudes rippusidwad, ietus suwi oma tõsise kaasaga.

„Mis armuta rikkus!“ ütles suwi kaasa, ümberringi õnnistuse küllus, omane ja tulus. Aga siiski, mina ei mõista isegi oma südamet

ligutust, minul on igatsus rahu järel. Kas on see uni? Mina ei mõista seda sõnadega seletada. — Näüd künnawad nemad jälle põldu! Rohkem ja ikka rohkem himustawad inimesed saada! — Waata toone lured tulewad parwes, käiwad eemalt kündja adra taga. Egiptuse-maa linnud, kes meid läbi õhu landsidwad! Kas mäletad seda weel, kui meie lapse põlwes seia põhja-maale tulime? — Oisi tõime meie, uhtet pääwa-paistet ja haljendawaid mettasi, mida tuuled näüd raputawad ja jaksidwad. Need lõowad näüd tõmmaks, nagu lõune-maa puud, aga ei anna nagu seal, kulla-tarwa wilja.

„Kas tahad seda näha?“ küsis suwi. „Siis ole rõõmus!“ Ja suwi sirutas oma käe wälja, ja metsa lehed saidwad punaseks ja kollaseks, uhted karwad langesidwad mettade peale. Ribumitja põesid läikisidwad tulipunastest marjadest ja õiepuu oli täis hiilgawaid tarjasi; tamme-torud langesidwad tuppeldest ja metsas õitsesidwad mõned õied teist korda.

Aga aasta-walitseja kaasa jäi waißemaks ja ikka lahjemaks. „Tuul puhub wilust,“ ütles tema. „Õel on wilud udud! — Minul on igatsus nooruse-maale!“

Ja tema nägi fargesi lahuma ja sirutas oma käsi nende järel. Tema waatas pääsukeste pesa-